

Äldste Ronald A. Rasband

i presidentskapet för de sjuttios kворum

Missionärens gudomliga kallelse

Herren behöver att varje duglig ung man förbereder och förpliktigar sig, med början i kväll, att vara värdig en kallelse från Guds profet att gå på mission.

God kväll, mina kära bröder i prästadömet. I kväll ska jag tala om missionsarbete. Jag riktar mina ord till den stora armé av unga män som bär aronska prästadömet och som samlats över hela världen, och till deras fäder, far- och morfäder samt prästadömsledare som vakar över dem.

Missionsarbete är ett ämne som ligger mig varmt om hjärtat, liksom det gör hos alla medlemmar i de sjuttios åtta kворum som Herren kallat att gå ”framför sig till varje stad och plats dit han själv skulle komma”.¹ Missionsarbetet är kyrkans livsnerv och en livräddande välsignelse för alla som tar emot dess budskap.

När Mästaren verkade bland människorna kallade han fiskare i Galileen att lämna sina nät och följa honom med orden: ”Jag [skall] göra er till människofiskare.”² Herren kallade enkla män så att andra genom dem skulle höra hans evangeliums sanningar och komma till honom.

I juni 1837 kallade profeten Joseph Smith Heber C. Kimball, en apostel, att resa till England som missionär. Äldste

Kimballs kallelse kom medan de två satt i templet i Kirtland och Joseph sade med gudomlig myndighet:

”Broder Heber, Herrens Ande har viskat till mig: ’Låt min tjänare Heber bege sig till England och förkunna mitt evangelium, och öppna frälsningens dörr för denna nation.’”³

Andens viskning den dagen är ett exempel på hur kallelser kommer till

Herrens tjänare om att sända missionärer till deras arbetsfält.

Idag går missionärerna ut två och två som Herren bestämt, och de går ut med samma budskap och med samma gudomliga kallelse att tjäna, från Guds profet. Vår profet president Thomas S. Monson har sagt om dem som kallats att verka: ”Ni har fått ert livs missionärstillfälle. Evighetens välsignelser väntar er. Det är förmån att inte vara åskådare utan deltagare på prästadömetns tjänandes arena.”⁴

Scenen är er, mina kära pojkar i aronska prästadömet. Är ni redo och villiga att göra er del? Herren behöver att varje duglig ung man förbereder och förpliktigar sig, med början i kväll, att vara värdig en kallelse från Guds profet att gå på mission.

Jag minns med glädje hur glad hela vår familj var när två av våra barn fick sina kallelser att verka som heltidsmissionärer. Spänning och förväntan fyllde våra hjärtan när de öppnade var sitt speciella brev från Guds profet. Vår dotter Jenessa kallades till Michiganmissionen

Buenos Aires, Argentina

Detroit och vår son Christian till Rysslandmissionen Moskva Syd. Vilka ödmjukande och spännande upplevelser, på samma gång!

När syster Rasband och jag hade förmånen att presidera över New Yorkmissionen New York Nord för flera år sedan, förundrades jag när missionärerna kom till New York.

När jag intervjuade dem under den första dagen i missionen, fick jag en djup känsla av tacksamhet för varje enskild missionär. Jag kände att deras kallelse till vår mission var gudomligt utformad för dem, och för mig som deras missionspresident.

När vårt missionsuppdrag var över kallades jag av president Gordon B. Hinckley att verka som sjuttio i kyrkan. En del av min utbildning som ny generalauktoritet gav mig tillfälle att sitta ner med medlemmar i de tolv kvorum när de tilldelade missionärer uppgiften att verka i en av de mer än trehundra missionerna i denna fantastiska kyrka.

Med uppmuntran och tillstånd från president Henry B. Eyring vill jag berätta om en upplevelse som betyder mycket för mig och som jag hade tillsammans med honom för flera år sedan när han var medlem i de tolv

kvorum. Varje apostel innehar rikets nycklar och utövar dem så som de anvisas och får i uppdrag av kyrkans president. Äldste Eyring tilldelade missionärer deras arbetsfält och som en del av min utbildning inbjöds jag att vara åskådare.

Jag mötte äldste Eyring tidigt en morgon i ett rum där ett antal stora datorskärmar hade förberetts för sessionen. Där fanns även personal från Missionärsavdelningen som hade fått i uppgift att assistera den dagen.

Först knäböjde vi tillsammans i bön. Jag minns att äldste Eyring med mycket uppriktiga ord bad Herren att välsigna honom så att han skulle veta "precis" vart missionärerna skulle sändas. Ordet "precis" sade mycket om den tro äldste Eyring visade den dagen.

När proceduren började kom ett foto på den missionär som skulle sändas ut upp på en av datorskärmarna. När fotot dök upp kändes det alltid som om missionären var med oss i rummet. Äldste Eyring hälsade då på missionären med sin vänliga och älskvärda röst: "God morgon äldste Reier eller syster Yang. Hur mår du idag?"

Han berättade för mig att han tyckte om att föreställa sig var missionärerna skulle avsluta sin mission. Det

hjälpade honom att veta vart de skulle sändas. Äldste Eyring gick sedan igenom biskoparnas och stavspresidenternas kommentarer, medicinska uppgifter och andra noteringar för varje missionär.

Därefter vände han sig mot en annan skärm som visade områden och missioner i hela världen. Slutligen tilldelade han missionären, enligt Andens maning, det arbetsfält han eller hon skulle sändas till.

Av andra bland de tolv har jag fått veta att det är så det i allmänhet går till varje vecka när Herrens apostlar anger var dussintals missionärer ska tjäna runt om i världen.

Jag verkade själv som missionär i mitt eget land i Östra staternas mission för ett antal år sedan, så jag berördes djupt av den här upplevelsen. Eftersom jag även verkat som missionspresident var jag tacksam för ytterligare ett personligt vittnesbörd om att de missionärer jag hade tagit emot i New York hade skickats till mig genom uppenbarelse.

Efter att ha tilldelat några missionärer deras kallelser vände sig äldste Eyring till mig när han funderade över en viss missionär och sade: "Så broder Rasband, vart tycker du att den här missionären ska åka?" Jag blev bestört! Jag antydde tyst för äldste Eyring att jag inte visste det och att jag inte visste att jag kunde veta det! Han såg direkt på mig och sade enkelt: "Broder Rasband, om du är mer uppmärksam kan också du få veta det!" Då sköt jag min stol lite närmare äldste Eyring och datorskärmen och jag var mycket mer uppmärksam!

Vid ett par andra tillfällen under proceduren vände sig äldste Eyring till mig och sade: "Så, broder Rasband, vart känner du att den här missionären

ska sändas?” Jag nämnde då en viss mission och äldste Eyring såg tankfullt på mig och sade: ”Nej, det är inte den!” Han fortsatte sedan med att tilldela missionärerna de missioner han kände sig manad till.

När vi närmade oss slutet på tilldelningarna dök ett foto på en viss missionär upp på skärmen. Jag kände en mycket stark maning, den starkaste den morgonen, att missionären framför oss skulle sändas till Japan. Jag visste inte att äldste Eyring skulle fråga mig den här gången, men förunderligt nog gjorde han det. Lite frågande och ödmjukt sade jag till honom: ”Japan?” Äldste Eyring svarade omedelbart: ”Ja, vi beger oss dit.” Och på datorskärmen dök Japans missioner upp. Jag visste direkt att missionären skulle sändas till Japanmissionen Sapporo.

Äldste Eyring frågade mig inte om namnet på själva missionen, men han sände den missionären till Japanmissionen Sapporo.

Inombords var jag i mitt hjärta djupt rörd och uppriktigt tacksam till Herren för att han låtit mig uppleva denna maning, att jag fick veta vart missionären skulle sändas.

Vid slutet av mötet bar äldste Eyring sitt vittnesbörd för mig om den kärlek Frälsaren har till varje missionär som sänds ut i världen för att predika det återställda evangeliet. Han sade att det är genom Frälsarens stora kärlek som hans tjänare vet var dessa underbara unga män och kvinnor, seniormissionärer och äldre missionärspår är ämnade att verka. Jag fick ett ytterligare vittnesbörd den morgonen om att varje missionär som kallas i denna kyrka, som tilldelas en viss mission eller flyttas till en annan, kallas genom uppenbarelse från Herren Gud den Allsmäktige genom en av dessa hans tjänare.

Jag avslutar med Herrens ord till bröderna Whitmer, som spelade en avgörande roll i återställsens första dagar. De var vittnen till guldplåtarna och deras undertecknade vittnesbörd finns med i början av varje exemplar av Mormons Bok. De fanns med i den första gruppen av missionärer som kallats av en Guds profet 1829 till att predika Herren Jesu Kristi evangelium.

I förordet till kapitel 14 i Läran och förbunden står det: ”Tre av sönerna Whitmer hade alla fått ett vittnesbörd om verkets äkthet och blev mycket intresserade av vad som var deras personliga plikt.”

Till John och Peter Whitmer Jr. sade Herren: ”Ty du har många gånger önskat att av mig få veta vad som skulle vara av största värde för dig.”⁵

Jag antar att många av er unga män har ställt er själva samma fråga. Här är Herrens svar: ”Och se, nu säger jag dig,

att det som kommer att bli av största värde för dig är att förkunna omvändelse för detta folk, så att du kan föra själar till mig, så att du med dem kan vila i min Faders rike. Amen.”⁶

Vid den här tiden i ert liv är en missionskallelse från Herren, mina unga vänner, det allra viktigaste arbete som ni kan utföra. Förbered er nu, lev rättfärdigt, lär er av er familj och kyrkans ledare och kom och var med oss om att bygga upp Guds rike på jorden — ta emot ert gudomliga uppdrag i ”denna stora sak”.⁷ Det är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk 10:1.
2. Matt 4:19.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 325.
4. Se Thomas S. Monson, ”På det att alla må höra”, *Nordstjärnan*, jul. 1995, s. 48.
5. L&F 15:4; 16:4.
6. L&F 15:6; 16:6.
7. L&F 128:22.